

forskellige ret betydelige Ofre, hvad vi kun gøre af Hensyn til den Forhaabning, vi have om at faa de tre andre Skattelove igennem.

Den ærede Minister vilde gøre disse Ofre til slet ingen Ting, han betegnede dem spøgefuldt som Drikofre. Jeg ønsker dem ikke opfattede paa denne Maade, allerede af den Grund, at Flertallet i Kommissionen ønsker at holde fjernt fra sig ethvert Skær af ikke i sin Lovgivningsvirksomhed at søge at handle paa en saa sober og ædruelig Maade som vel muligt. Men Ofre er det. Den ærede Minister mente, at det, at vi i § 16 ere gaaede ind paa at sætte faste Regler, ikke er noget Offer, thi enhver maatte dog være enig i, at uretfærdige Skatteligninger burde man undgaa, men jeg vil hævde, som jeg allerede har gjort i Dag, og som jeg overhovedet har gjort mange Gange, at uretfærdige Skatteligninger kende vi slet ikke, uagtet vi ikke have disse faste Regler (Afbrydelse). Aldeles ikke! Hvis nogen af de Herrer mene det, saa maa de komme frem med Beviserne. Nu er Forholdet det, at man fra anden Side saa ivrig har ønsket disse faste Regler, og uagtet vi i og for sig have haft Betænkeligheder ved at indskrænke den fri Stilling, det fri Skøn, som Ligningsmyndighederne nu have, have vi dog villet bringe dette Offer som et af de Ofre, vi bragte for at opnaa Fordele paa andre Punkter.

Den ærede Minister nævnede saa det andet Offer, at vi delvis gik ind paa en anden Overligningsmyndighed . . . (*Indenrigsministeren* [Bramsen]: Det var Ordføreren, der nævnede det.) Den ærede Minister nævnede, at det andet Offer, som jeg havde anført, og som han vilde gøre til meget lidt, var vor delvise Indrømmelse af en anden Overligningsmyndighed, og saa sagde den ærede Minister, at der var kun disse to Ofre, andre havde jeg ikke nævnt. Der tager den ærede Minister ganske fejl. Den ærede Minister er gaaet uden om det tredje Offer, det største af dem alle, som jeg nævnede, og som vil fremgaa af Lovforslaget. Den ærede Indenrigsminister er nemlig gaaet ganske uden om det Offer, som ligger i § 7, og som bestaar dels deri, at man gaar bort fra Kravet om, at Ligningsmyndighederne skulle være berettigede til at anslaa den Skat, udenbys boende skulle svare, efter deres gode Skøn og i væsentlig Overensstemmelse med de Regler, der følges over for Kommunens faste Skatteydere, og dels deri, at Erhvervskommunen hverken faar

det hele eller $\frac{2}{3}$ af den Skat, som vedkommende vilde blive sat i af hans Indtægt, selv om det fri Skøn faldt bort, men kun faar det hele eller $\frac{2}{3}$ af Gennemsnitsprocenten af Indtægten, og Erhvervskommunens Gennemsnitsprocent vil jo altid være lavere end den Procent, Skatten vil blive paalignet med, naar man uden videre kunde tage det Hensyn, som bliver taget over for Beboere af Kommunen. Det er jo noget, som altid før har været krævet, i alt Fald saa længe man har været inde paa, at Erhvervskommunen skulde sætte Skatten, og det, at man opgiver dette, er en meget stor og meget betydelig Indrømmelse, ikke mindst naar den ses i Forbindelse dermed, at man gaar ind paa, at Afgørelsen af mulige Skatteklager i disse Tilfælde ikke gaar til de sædvanlige Skattemyndigheder, men til en særlig Overligningsmyndighed, der vil ligesom den nuværende Overligningsmyndighed søge at tage et saa retfærdigt Hensyn som muligt, men som man nu dog en Gang i Forhold, som vedrøre den kommunale Skat, ikke ser paa med samme Tilfredshed, og jeg kan sige, med samme Fortrolighed som, man ser paa den nuværende Overligningsmyndighed. Det er en stor Fejltagelse, naar den ærede Minister siger, at det er erkendt fra de fleste Sider, at Amsraadene ere en slet Overligningsmyndighed. Det er paastaet fra adskillige Sider, men det er aldeles ikke anerkendt fra alle Sider.

Allerede heraf fremgaar, at jeg maa tage den bestemteste Afstand fra den ærede Minister, naar han siger, at Sognekommunerne ville ved Forslaget opnaa mere, end de nogen Sinde have kunnet haabe at opnaa. Paa ingen Maade. Landkommunerne ligesom Købstadkommunerne opnaa ved dette Forslag en væsentlig Del af, hvad de have ønsket, men ikke paa langt nær alt; men naar den ærede Minister saa mente, at nogle af dem da kunde trøste sig med den Mannaregn, der vilde falde fra de rige Stiftelser, ved jeg ikke, om denne Regn bliver saa stærk, thi hvad en Sognekommune kan faa fra en Stiftelse, vil indskrænke sig til den fulde Gennemsnitsprocent af Stiftelsens Indtægter af de faste Ejendomme, der ligge i Kommunen, eller de Tiender og andre faste Afgifter, der trækkes fra Kommunen. Og vel at mærke vil, da Hartkornskatten i Kommunen bliver sat ned — og det er jo en af Hovedhensigterne med Reformen i det hele — den Indtægt, som Sognekommunen kan faa fra den paagældende Stiftelse ud over, hvad den nu faar, ikke blive nogen Manna-